

Reedelnatsed weikesed taplemised tähditasid Scheremets
sewit, kaurasid ka pitta päle rahvast, ja wähhendasid iggas
päew haaw haawalt temma wägge, sepärrast wõttis mees
ndust, 19. Juli ku päwal, kõige omma wäega waenlaste
peäle minna, ja täies lahkingis omma õnne katstuda.
Schlippenbach pannt omma wägge Hummali mõisa (Humi-
melshof) laggeda peäle rinda, ja hakkas toplemine hommi-
ko kello kuus, ja lõppis õhro kello kümme: mõllemist poolt
ollid käl ruhhanded langend, ja weel rohkem hawatud; ag-
ga wõimus jät Scheremetjewi kätte, ja togganes Rootsi üle
pea ja üle kaela. Wangi wõteri hull mehhi, ja wõideti
kuustõistkümmend sippu, kakskümmend suurttükki, ja weel
muid sõatarwitust kätte. Nüüd olli ma Scheremetjewi ees
laheti, ja läks ta siit õstikõhhe Warjenburgi alla, mis sel
ajal kindel lin olli, sedda wõtma. Kui mõnda pombi temma
peäle olli lastnud, ja linna wäewallitseja näggi, et jõud ei
andnud kuu wasto seissta, teggi ta wenne kindral Dolgor
rukiga leppitust kätteandmise pärrast, ja tingis temma kääst,
et linna koddanikud risumata piddid jäma, iggaüks warwas-
mata, ja ommas ellamises kiusamata; ning et sedda wähi
hest wägge, mis linna olli holdmas, keelmata, ommas
mundris ja sõahtes, Rootsi piddi lastama, ja kasa wõtma,
mis iggaühhel omimaks olli. Kui kaup nenda tehtud, panni
Dolgoruki kõhhe nelli sadda meest linna; idine wäggi olli
leris linna ümber seismas, ja läks kõik tassase wiisiga, õtse
kui parraja rahho ajal, eddast.

Agga Jummal juhhatas omma pähha nõu järwele selle
linna peäle suurt õnnetust tulema, mis temmal sutumatast
õisa piddi teggema. Kui rootsi wäggi omma riistu ja hõju
oli kokkotorjamas, mis lüüha antud kasa wõtta, sündis, ^{1/2}
ma et teada olleks, kas kurjast nõust, wai juhtumisest? et
tuld püssirohho torni olli sanud; se läks lendu tule kätte,
ja kiwivid, mis mahhasaddasid, tapsid ja hawatid, ni hästi
linnas kui ta wenne leris, paljo rahwast.

Kui se õnnetus olli sündinud, siis arwati sedda rootsi
wäe ja linna sallaja tiggeduse ja kadeduse süüks; hakkati
kõhhe linna risuma; koddanikusid kinniwõtma, ja sadeti need
kõik ühhes hulgas, mehhed, naesed, lapsed; nored ja wans-
nad; haiged ja terwed, Wenne:maale wangi, ja tehti linna
kiwirikangraks. Wangide seas olli nende kirrikõppetaja,
praust Glück, omma perrekõnnoga. Se auus mees olli üht
waest last ennese järe wõtnud, nimmega Katarina. Se olli
Rootsi:maal, 1682 aastal Germanaredi kihhelkonnas
sündinud; temma isa olli Elwborgi rüggemendi korteer-
meister ja Leutenant, saksa suggu inimene, nimmega Jo-

hann Rabe. Kui sesamma Mia linnas rüggemendiga,
Oberst Rangi kässo al, wahhi peäl olli seismas olnud: olli
ta Sikkertarius Moritzi lessega tutwaks sanud, ja tedda ens
nesele prauaks wõtnud. Sel olli esimese mehhega kolm poe-
ga. Kui Rangi omma rüggemendiga jälle Rootsi taggast
kutsuti, läks ka Rabe omma prauaga sinna; agga jättis
emma omma esimese mehhe poegi Niga, kaddunud mehhe
suggulaeste jure ja nende holets. Kolm aastat pärrast sed-
da surri Rabe ärra, ja et ta jõuto mees olli, ei jänud tem-
ma prauale ellamist käl, sellepärrast tõttas temma jälle Niga
taggast, et omma suggulaeste warjul ellada; agga leidis
asjad kõik sõa pärrast tõsiti ollewad, kuida ärraminnes oli
lid olnud, egga teadnud egga mõistnud waene! kuida ennese
eht omma lapse pead ollets sanud toita. Otsis siis omma
tütrefesele waestelaste majas asset, ja sai sedda. Sedde
wõttis praust Glück, tedda ärra ennese kaswatatawaks ja kass
sulapsaks. Kui nüüd se õnnetus Warjenburgi linna peäle
langes, mis üllemal nimmetud, ja praust Glück omma pers-
re ja lastega wangi sai minnema, piddi siis ka Katarina
seddasamma teed tõistega kaima.

Juhtus, et Peter, kes sel ajal lest olli, Katarinat,
kes Jummalast kõikpiddi wägga näggusaks olli todud, ja
praust Glücki isaliko hõletandmise läbbi wägga targaste ja
mõistlikult kaswatud, juhtus siis, et Peter Wenne:maal
sedda prieket ja wägga näggusat noort innimest, õtse leidmis-
se kaupa nähha sai, ja üht issi likumist kõrraste ommas
süddames tundis, mis sedda selle nore naesterahwa pole juhs-
hata. Kulas siis suur mees, kes, ja kust ta piddi ollema;
lastis tedda ennese ette kutsuda; leidis kõigist temma kõnnes-
test, ja näggi temma wiisidest, et tal palju tarkust ja selge,
wagga ja jummalakartlik südda olli, ning et tedda hõle,
murre, tarkuse ja jummalakartusega mõistlikult kaswatud,
ja kitis tedda ja neid, kes tedda ni wägga hästi juhhatand
ja armsaks innimeseks harrinud. Kui ta tedda mõnnikõrd
sai näinud, ja temmaga mitumist asjust, mis innimese ellusse
ja temma õnne ja rahhuse putuwad, kulamise wiisi paljoi
rääkind; tunnistas temma südda, temma meel ja mõistus
temma sees, et temmal, kui sure Nigi üllemahwallitsejal ja
raske koorma kandjal, ei kälimat, ei parjamat egga õigla-
mat abbikasat, egga tublimat ello ränkuse kergitajat saaks
ollema, kui sesinnane tark ja wagga süddamega Katarina.
Peter piddas temmast suurt luggu; auustas ja armastas
tedda härdaste; lastis ennast temmaga viia ja rahwa teadi-
matalt laulatada, ja wõttis tedda ennesele tõisets poleks.
Et Katarina Petri laulatud olli, jäi mitto aastad sallajasse,